

KERTVÁROS

JÓDAL KÁLMÁN

a kerékpárjának támaszkodik, régi férfibicikli, mikor felfigyelek rá. kezében biciklipumpa, nagy szivárványhártyái kékek. azt mondja, hogy irénnek hívják.

tessék-lássék lesikált, összeolajozott kézfej, valószerűtlenül hosszú ujjak a széltől lilásra színeződve, tágra nyílt szem, ócska férfibicikli.

én nem voltam, én nem vagyok, lehetetlen, mondja ő, aki irénnek mondja magát. üres fej, én tömöm meg, üres száj, én üvöltök, ő suttog, ő harsog. zsebeiből apró, pengeéles fémcsillagokat, surikeneket vesz elő.

mi van, kérdi irén.

semmi, mondom én, vállamon kalasnyikov, lábaim ólomból. fegyvert cipelve félelmet hordozva, vakító fogsor, feltörő kiáltás, remegő lábak, felálló fasz, foltozott aszfaltút, fagyos pázsitkockák. betonfal, magas ég, ócska férfibicikli. mintha mindez összefüggene.

falakon átmászva levegőt besszippantani, jó kertvárosi levegő, csupasz almafák, zöldségágyások, neonreklám, veszteglő teherautók. földszínű arccal lefelé tekintve, nem, nincs tekintet, történet mesélve, nem, nincs történet, stop, tévedés, vége, mégsem.

irén lépkedve, magában számlálva, surikeneket dobálva, repedéseket, kiszögelléseket, pázsitszeleteket görcsösen magában sikoltozva talán tétován valahová. távoli lakótömbök fölött napfény, elkerekedett szemek, csípős szél, szögletes mozdulatok. háztetőn bronzangyal, bronzangyalon madárürülék, kifejezéstelen, lezuhanni vágyó égbolt.

én épp egy pocsolóban tocsogok az utca néptelen, itt-ott egy kutya, meg én meg én meg én.

te, szólok hozzá, még soha nem jutott eszedbe? irén visszahelyezi a

biciklipumpát, és azt mondja, hogy nem. jó, mély csönd, a sár ráfagyott az aszfaltra, sehol egy béka, és akkor _____.

te, mondom neki, itt távcsöves lesipuskások vannak, bizony, válaszol, bizony, ez igaz.

golyószórós férfi jelenik meg az egyik ablakban, azt mondja, nem te, nem te és nem ti, valaki azért. zsebre vágom a kezem.

én, egy téglá. felemelni miért ne emelném fel, csak a jeges sár az aszfalton, egy kutya, egy kerítés, sok kerítés, rengeteg kerítés. lucsokban pancsolni miért is ne. gyönyörűség, mint a karácsonyfán a papírmasé angyalkák, talán.

egy téglá, kezemben kalasnyikov. térdig cementbe ágyazva, egy malterkeverő gép, meredező szemek. irén a kerékpárját pumpálja, megannyi célpont, megannyi kerítés, betonfal, téglarakás. megannyi kutya, sehol egy béka.

a folyóba hajítva, téglával a nyakában, betoncsizmában. visítva surikeneket dobálva, döbönt arc, tétova jajveszékelés.

téglával miért nem beverni, betonba miért ne ágyazni, szeress úgy, mint régen. surikent beállítani, valahol, valamikor, egyszer. téglával fejbe vágva, nem kalapács, ólmosbot, fejsze, fémcső. kerítés ugató kutyákkal, láncsal, lánc nélkül, előtt és mögött egyszerűen. néptelen utca, tompa agy, táskás szemek.

a golyószórós férfit becélolva, nem is, ő céloz rám, vagy mindketten egymásra, nem, nincsenek gondolataim, lehetetlen, hogy gondolataim legyenek.

rajtam farmernadrág, rajtam sípulóver. valahonnan zene szól, majd megszűnik. irén és a golyószórós közeledik, irén és a golyószórós távolodik. a metsző szél késpengeként hasogat. a pocsolnyák kifejezéstelenül tükrözik vissza az égbolton szétterülő semmit.

váratlanul poros kamion hajt be az utcába. a falhoz lapulok. a teherautó megáll előttünk, és a szürke ponyva alól félmeztelen katonák ugarnak ki. én ordítok, irén azonban gyorsan feltalálja magát, megmutatja nekik a nemi szervét, és kacag hozzá. azt mondja, ez biztosan valami vicc, azt mondja, ugye meg akartok dugni, azt mondja _____.

azért mégsem.

félmeztelen katonák, meztelen halottak. kifejezéstelen égbolt, tágló-zsugorodó nemi szerv. lánc, lánc, eszterlánc. és így tovább.

tudod-e folytatni?

a történetet. kezemben kalasnyikov, lábaim ólomnehezek. mintha összefüggene.

én _____.

lőnek.